

НОВОСТИ

ОРГАН ЗА ДРУШТВЕНА, ПОЛИТИЧКА И КУЛТУРНА ПИТАЊА ЖИЧКОГ СРЕЗА

БРОЈ 43 — ГОД. II

РАНКОВИЋЕВО, 22 ЈАНУАР 1954

ЦЕНА 5.- ДИНАРА

ПРИПРЕМЕ ЗА КОНГРЕС САВЕЗА КОМУНИСТА СРБИЈЕ

Избори нових руководстава основних организација и делегата за Среску конференцију извршиће се до 10 фебруара

У вези са претстојећим Конгресом СКС наше организације Савеза комуниста града и среза врше темељите припреме за своје изборне састанке на којима ће извршити анализу досадашњег рада и изабрати нова руководства и делегата за Среску конференцију. Овај посао одувек је био веома значајан за развој наших организација, и од тога како је он извршаван добрим делом је зависио и целокупан даљи рад и развој наших организација. У циљу свог доприноса да се овај задатак што боље обави, дотави ћемо се следећа два питања:

Прво: Централна питање од којег, по нашем мишљењу, зависи успех постојећих изборних састанака, а тиме добрим делом и успех нашег будућег рада, свакако је питање припремања саме конференције, у првом реду припремање извештаја о раду организације, тј. писање реферата за конференцију. Сам по себи овај је задатак веома тежак, јер то захтева темељито познавање не само суштине, већ и најситнијих детаља наше друштвено-политичке и економске проблематике, познавање свих облика друштвених кретања, последица и појава које из тога кретања и тих промена произилазе, јер је само на темељу тако сагледане стварности могуће повезивање рада организација са захтевима свакодневне праксе, а то је, као што се зна, и основно за рад наше организације.

Ми у нашој свакодневној пракси видимо да различите организације СК и различите организације постижу и различите успехе. Једни у свом раду имају успеха, њихов рад се види, опипљив је, садржајан, а као такав даје резултате, цени се. Други нешто раде, рекло би се трче, држе неке састанке итд., али се њихов рад не види, не даје резултате — значи такористан је, а последица бекористан је, обично је стагнирање, па и велико назадовање организација и појединаца, несрећност у њеним редовима, недисциплина, некомунистичке појаве и сл. што доводи до опадања угледа и до беспредметности таквих организација и таквих комуниста. Ово је сасвим јасно и природно, јер свако зна да Савез комуниста као и све друге организације нису саме себи циљ, већ постоје да би својим деловањем допринеле постигнућу неког циља, а ако тих резултата нема, онда је и рад узалудан а познато је да узалудни послови не учвршћују, већ разарају сваку постојећу организацију и установу.

Ако би поставили питање зашто је то тако, одговор би био прост и врло јасан: Организације које су своју делатност усмериле у правцу конкретног деловања на решавање постојећих проблема, дају допринос општем напретку, изгради, измени, поправи, побољша, да се добро продају, зло онемогући итд. оправдавају своје постојање и стварају услове за општи и свој напредак. Обратно, организације које живе одвојено од овога, не напредују, већ труле и својим постојањем не само да не поттичу већ коче општи развој.

Па где су узроци оваквог стања у неким организацијама и код неких комуниста, и шта треба чинити да се ове слабости отстране?

Нема сумње да узрока оваквих слабости има више, но у њиховој основи лежи ипак само један, а то је низак идеолошко-политички ниво тих организација и тих комуниста, и слабости оног најздравијег комунистичког језгра да ово схвати и да по овој линији развије свој рад и савлада препреке на путу ка овом циљу.

Због овога недостатка, овакве организације и овакви комунисти нападају у двојак погрешке: једни држе састанке дисциплиновано, на њих долазе, али не толико што за тим састанцима осећају потребу, већ да испуне форму, док други постепено ликвидирају и ову формалну страну. Уосталом, ово друго неминовно, пре или касније, проистиче из овог првог.

Промену правца сваког кретања и одређених форми неког рада могуће је успешно извршити ако се њихова неадекватност суштине сагледа и нова путевина нађу, а то значи да је основни задатак и ових наших изборних састанака да баце тежиште рада баш на те и такве ствари, да кроз реферат и дискусију обраде само основне проблеме који су битни за цео даљи развој и живот организације, на проблеме који својим решавањем повлаче решавање и многих другостепених задатака. У том смислу у овогадишњим рефератима треба смањити оне широке анализе међународних догађаја, па и наше уопштене унутрашње проблематике, јер оне ствари и ако су битне, одвлаче пажњу од питања која су битна за квалитативне промене у раду и животу наших организација.

Друго питање које такође сматрамо битним за даљи развој СК јесте питање зрелијег критеријума приликом избора руководстава и делегата за Среску конференцију. Код многих наших организација још увек влада укорењена пракса да се некритички гледа на рад руководиоца, да им се олако

дају разрешнице за ранији рад, да их се у већини случајева и поново бира итд., без обзира на то што је понекад њихов рад у протеклом времену био веома слаб и захтевао строгу критику.

Организације које се овако постављају у овим питањима тешко да могу себе сматрати довољно сазрелим за успешно решавање и других задатака. У резонанцији са овим неким комунистима има и таквих схватања да је боље не критиковати секретара због нерада и не бирати на та места жустре људе, „јер ће тражити да се више ради, постављаће веће задатке, сазивати честе састанке итд. Зато су бољи они који мало либералније и „шире“ гледају на све ове ствари“.

Питање избора делегата за наше конференције и томе сл. спада изричито у питања која треба добро продискутовати. Многи другови се искуше лако одлучују приликом кандидовања и бирања ових делегата, не воде рачуна да избор, састав и рад ових делегата није формалност, већ веома важан и одговоран задатак, који уз то захтева и признање најбољим комунистима за њихов рад. Не би се могло рећи да се о свему овоме до сада водило довољно рачуна. Многе наше организације бирале су понекад делегате за које се тешко може рећи да ову почаст схватају и заслужују. За доказивање ове констатације најбоље ће послужити наше прошлогодишње конференције којима приличан број изабраних делегата није ни присуствовао, док су неки са истих отишли пре гласања. Ово се нарочито уочило код делегата из градских основних организација. Мишљења смо да овакав однос делегата према овом задатку у већини случајева сведочи да њихов избор није био срећан, јер солидан комуниста неће учинити овако нешто.

Ето то су та два питања о којима поред осталих треба водити рачуна при извршењу ових претконгресних задатака, а иначе смо мишљења да би на ступцима „Ибарских новости“ требало више писати о раду и животу организација Савеза комуниста. М. Л.

Нове станбене зграде у Ранковићеву

И поред већег броја подигнутих станбених зграда у прошлој години станбено питање у граду није решено

Нека се ниједан комуниста доле не осећа заповиштен, јер комунисти јесу и остаће главни носиоци социјалистичке свести у масама

рекао је друг Тито у завршној речи на Пленуму ЦК СКЈ поводом случаја Милована Ђиласа

(Из завршне речи друга Тита)

Ја мислим да нема ниједног између вас овде који, после свега тога мучног што смо овде морали да претрпимо, нема ипак једно огромно задовољство, да смо се убедили да је наш Савез комуниста једна непробојна монолитна стена (Гласови: тако је!) да имамо снажну Партију, да имамо идејно и политичко јединство и да никаква сила не може ту нашу идејно политичку снагу да разбије. У ово се могао убедити и друг Ђилас. Ја мислим да ће му то бити велика морална подршка, да би убудуће мало реално гледао и на ону снагу која треба да покреће напред развој социјализма у нашој земљи и која је за то једино способна, јер нема друге такве снаге као што је радничка класа са Савезом комуниста на челу, — и разуме се сви скупци укључени у Социјалистички савез радног народа, — нема друге снаге у нашој земљи осим те која може тај највећи терет и једну од најтежих ствари то јест друштвени преображај, да доведе до краја.

Другови, ми смо баш из овог случаја видели да нам, — упркос томе што је то једна непробојна, несломљива снага, — кад се о браћа сувише мало пажње на поједине појаве, могу понекад чак и појаве најситнијег карактера, ако се пусти да се развијају даље, направити велике сметње и да зато треба и сада и убудуће да

мало озбиљније, мало будније спроводимо одлуке VI конгреса. То сам хтео овде да кажем и верујем да и овај случај, који смо сада овде имали, може много по-

служити и користити још јачој активизацији наших комуниста да устрају на свим оним местима на којима се налазе. И нека се ниједан комуниста не осећа заповиштен, нека не мисли да је он данас отслужео своју службу, да није потребан, да се изједначи са класним и прикривеним непријатељем, јер комунисти јесу и остаће главни носиоци социјалистичке свести у масама.

ОДЛУКА ПЛЕНУМА

Трећи пленарни састанак Централног комитета Савеза комуниста Југославије, сазван ради претресања случаја Милована Ђиласа, члана Извршног комитета, извршио је на седници од 16 и 17 јануара 1954 године, после опсежне дискусије и оцене идејно-политичких ставова друга Ђиласа, које је он изнео у својим чланцима у „Борби“ од 11 октобра 1953 до 7 јануара 1954, и у јануарском броју часописа „Нова мисао“, као и после оцене његових поступака у току последњих месеци:

1. Да су та схватања која је Милован Ђилас изнео у својим чланцима у својој основи противни политичкој линији усвојеној на VI конгресу Савеза комуниста Југославије;

2. да су та схватања, с обзиром на положај друга Ђиласа у Савезу комуниста, унела забуну у јавност и нанела озбиљну штету како Савезу комуниста тако и партијској линији.

3. да се друг Ђилас својим ставовима и поступцима удаљио од Централног комитета и од читавог Савеза комуниста, да се лично изоловао од практичног рада и дго политичку основу за разбијање идејног и организационог јединства Савеза комуниста и за његову ликвидацију.

Због тога Пленарни састанак Централног комитета одлучио је да се друг Милован Ђилас исклучи из Централног комитета, удаљи са свих функција у Савезу комуниста и казни последњом опоменом.

Савез женских друштава пред непосредним задацима

Неколико тренутака проведених у разговору са другарицом Даном Ристовић, чланицом иницијативног одбора Савеза женских друштава, открила ми је неколико веома интересантних проблема и задатака које треба одмах решити.

После реорганизације АФЖ-а приступило се оснивању Савеза женских друштава, а одмах затим оснивању самих тих друштава која ће бити будући чланови Савеза.

Према речима другарице Дана Ристовић, у нашем срезу се припрема оснивање друштва „Ђачка мајка“. Циљ овог друштва биће зближење жена-мајки са децом што ће се позитивно одразити и на просветно подизање жена на селу. Опште позната чињеница је, да на родитељским састанцима — нарочито на селу долазе само очеви, док се мајке ретко виђају.

Затим, у селима где раде основношколске школе, где се налазе ђаци и из удаљенијих места, оснивање друштва жена за отварање ђачких кухиња. Чланице овог друштва бринуле би се да ученици не једу само суву храну већ да, бар једном дневно, добију нешто топло.

Радиће се на обради неке врсте мале економије која ће снабдеи кухињу најпотребнијим поврћем.

Основаће се и „Друштво за унапређење домаћинства“. Циљ ће бити подизање сеоских домаћина на један виши ново путем разних предавања, па и практичних радова.

У Стублу ће бити основано „Друштво за здравствено просвећивање“ које ће организовати преглед целокупног становништва, а нарочито деце. У овом селу има и низ болести које се могу лако отклонити, а друштво ће бити то које ће помоћи решавању овог проблема.

У граду се предвиђа оснивање „Друштва за унапређење домаћинства“ које ће нарочито бригу посветити жени-радници. У заједници са „Сингером“ биће организовано низ курсева шивења и кројења тако да ће се жене-раднице оспособити да саме, за своје домаћинство, уреде најнеопходније ствари. Сва ова друштва, као и низ других, биће чланови Савеза женских друштава који ће обједињавати рад истих и у томе ће се (не као руководећем телу) дискутовати о свим проблемима жена среза и града. Р. Стефановић

Кроз нашу болницу са људима у белим мантилима...

Кад Вас на улазу у болницу застави вратар који није немилосрдан за све јер се деси да по некога пропусти и без пропуснице због симпатије или нечег другог, осетите са врата да улазите у озбиљну установу. У дворишту је пумпа Комуналне установе за избацивање фекалија неморно радила и док сам улазио у болницу, нотирах ово да касније некога питам шта ће она ту усред дана.

Ушао сам код доктора Сретеновића, управника болнице. У његовој канцеларији је смештена канцеларија дежурног лекара, синдикална подружница и лекарска читавница. И док ми управник прича о успесима и неуспесима болнице и њиховим невољама као да његов вапај употпуњује плач из дечијег одељења који је трајао скоро читаво време нашег разговора.

Немамо потпуну канализацију и водовод. Видели сте да у дворишту пумпамо воду са пумпом за фекалије јер не може да понире. На првом спрату често нам вода нестаје а на том спрату је и операциона сала. Новца нам треба. Замишљено и са смешком каже ми доктор Сретеновић. Зграда не одговара за смештај болнице. Пријемног одељења немамо... поче да набраја.

Знаете, ја бих хтео нешто о особљу, прекидох га у излагању...

Са свим помоћним особљем у болници нас има осамдесет и шест. Мали је број стручних болничара. Квалитет ових људи такође незадовољава. Ми сами чинимо напоре да оспособимо стручни кадар, али ово иде споро. Но ипак стручни рад у болници је на добром нивоу. Он се стално побољшава...

— Која одељења имате?...

— Хируршко са трауматолошким станицом, гинеколошко са

породилиштем, унутрашње дечије и заразно које се налази у другој згради. Две стотине четири постеље, колико имамо у болници нико не задовољавају потребе, али ово ћете још боље видети кад будете разговарали са шефовима одељења.

— Како ће се кроз болницу осетити друштвено управљање и шта Ви мислите о њему?...

— То је добра ствар. Народно здравље треба да буде брига свих. Ово у толико пре јер приредбе треба да помогну да у нашој болници ситуација буде све боља. Постоји и Управни одбор који је скоро почео да ради. О резултатима његовог рада рано је говорити, али они сигурно неће изостати... И ми имамо вишак, са смешком ми вели доктор Сретеновић.

— Какав вишак?

— Па знате... планирали смо 45.000 болничких дана а било их је 68.000. Ово је због великог прилива болесника из других срезова. За тај вишак смо купили нужна инструмента. Између осталог апарат за наркозу, за преглед срца, ортопедски сто... Помогла су нас предузећа и установе. На пример: Социјално осигурање нам је дало 20.000.000, предузеће „Ослобођење“ 200.000, предузеће „Соко“ 50.000, Штампарија 50.000, Електрокомбинат 100.000 а Фабрика вагона нам је обеквала, али до сада није дала ништа. Највише нам је помогао „Магнохром“ који нам је дао инвентар у висини преко милион динара.

Разговарали смо још о неким питањима, али њих остављамо за један од *следних бројева*. На крају овог разговора пошља сам из одељења...

Ишли смо из зграде болнице и упутили се ка заразног одељењу...

На заражном...

Оно је смештено у старој згради у непосредној близини осмогодишње школе. Док смо прескакали преко железничког колосека предузећа „Гоч“ друг Сретеновић, који је једновременно и шеф овога одељења добаци: — Близу смо школе, али се до сада није ништа десило. Нема заразе...

Помислих... можда је тако... али ако овако остане нико не може да гарантује да до ње неће у будуће доћи.

Ушли смо у зграду. Обукао сам мантил и мегнуо белу капу. Био сам себи смешан, али веде да тако мора. Да ли ово само нас новинаре униформишу ради репутације или и све остале не знам, али се ја обукох...

Можете да појмите како се изненадио један наш циганин који са читавом породицом лежи на заразног одељењу и чека време

да постане безопасан за околину, када ме је видео у „докторској униформи“. У ходницима је чисто. Патос се жути ко дукат што вели наш народ а чистоћа у свим одељењима примерна. То је и нормално јер чистоћа је превентивна а она на овом одељењу мора да буде добра. Из разговора сазнадох да су овде и најбољи стари болничари. Лабораторијум у коме се врше опити и ако мали, задовољан у овој ситуацији. Ја сам осећао и на себи да је ово одељење добро срећено... Морао сам на крају да перем јуке које узгред буди речено нису биле најчистије ни кад сам ушао. Напуштајући ово одељење погледах на суседну школу и помислих: Све је ово лепо, али би више волео да је ово одељење што даље од школе. Надајмо се да неће бити дуго једно крај другог јер... превентива је превентива да се медицински изразим.

— Није баш црно онако како је у Вашем листу пре неки дан писао онај наш болесник... Има истине у оном допису али има и објективних тешкоћа. Имамо 60 постеља а треба нам 130. Зато примамо само хитне случајеве.

Друге враћамо заказујући операције накнадно. Често нам се догађа да у једном леже по два болесника. Слика може да се добије кад се зна да у прошлој

години наша операциона сала је имала 1400 операција. Због географског положаја града и потреба у вези са развојем индустрије у будућој изградњи града на првом месту треба имати у виду изградњу болнице у којој ће бити хируршко одељење са трауматолошким станицом.

— Шта мислите о лечењу на одељењу кога водите?...

— Лечење је нарочито отежано због недостатка потребног инструментарија...

— Оно дете је хемофиличар!... прекиде нас доктор Александар...

— Добро... Примитивна средства са којима располажемо су ипак дала добре резултате. У последње време изгледа да се разумвање за болницу повећава.

— О операционој сали кажите шефе, прекиде нас опет доктор Ац... Пет пута нам се једном гасило светло и ми по мраку тражимо крвне судове.

— Обећао нам је „Магнохром“ да нам набави агрегат. То су они сами одлучили кад се за

време операције над инжењером Деларијем угасило светло, па је директор фабрике трчао по граду да пронађе грешку. Они ће ово обећање сигурно испунити јер су нас и до сада помагали.

— Како сте задовољни са особљем?...

— Са лекарима одлично. Они су и дању и ноћу у болници. Али нам фали средње медицински кадар. Међу кадром кога имамо истичу се Деса и Боса... Него и оптерећене је велико. Свакодневно оперишемо. Ово испрхљује људе и они су од обичних бичничара постали наркотици, инструментарке итд... Ниже особље нам је слабо и мени се чини да немају довољно љубави за посао кога обављају.

Пред крај разговора уђе у канцеларију доктор Сретеновић. — Поплавине нас вода из јаме. Морамо да избуцемо по десет кола дневно. Нема другог решења него да смањимо потрошњу воде... Из овога детаља закључих да је ваљда због тога и клозет на овоме спрату нечист...

Код деце...

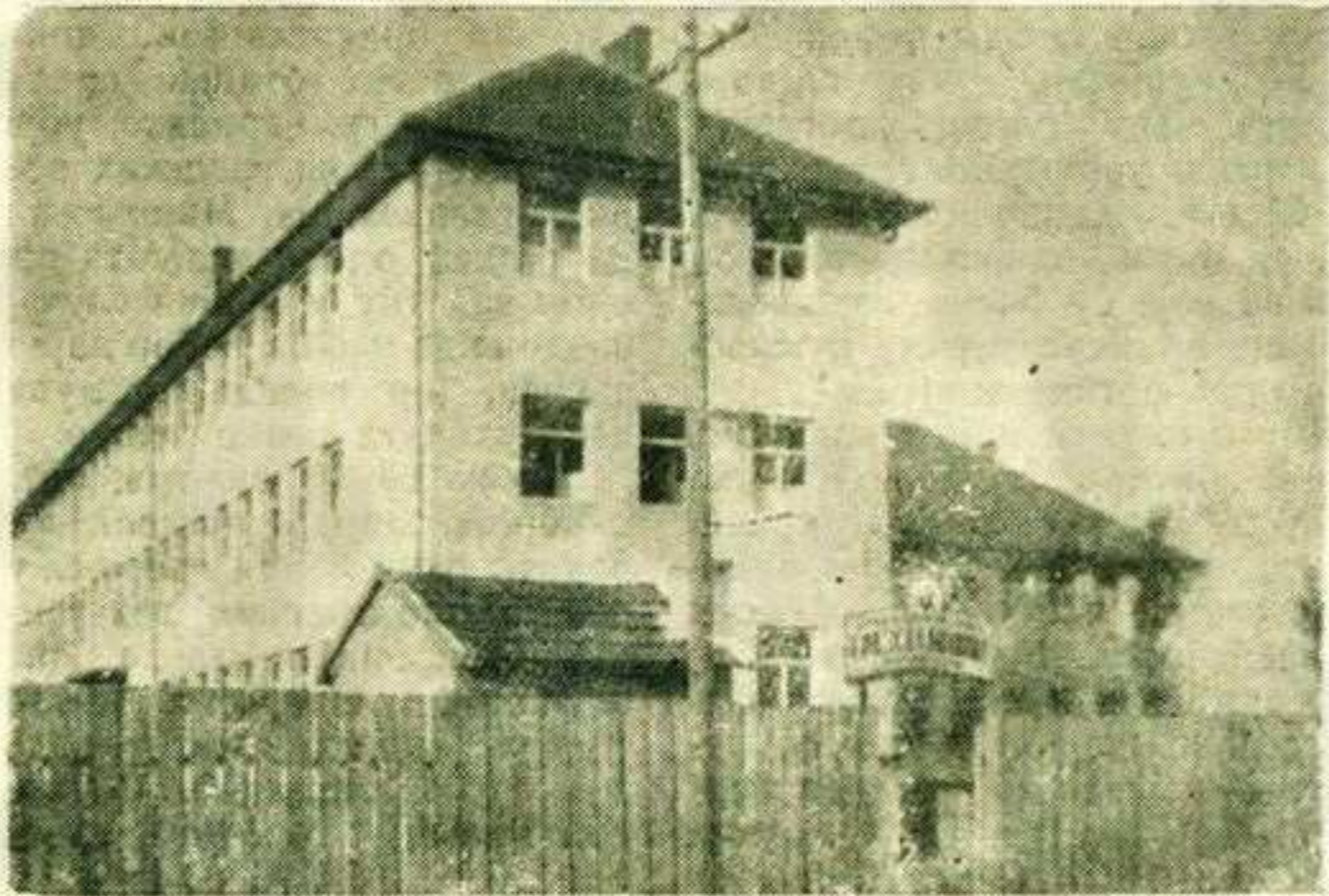
Дочекао ме је плач деце... Било је вече и то је нормално. Али је ненормално што сам при улазу у ово одељење набио нос у пелене и веш који се суши и раззпет свуда виси у овом одељењу при улазу у одељење. Тај веш виси и у непосредној близини дечијих соба а у соби где спавају мајке пратиље не види се плафон од раззпетог веша, који се суши да би сутра деца имала да легну у чисто.

Обесио бих се кад ово видим, резинирано показује руком доктор Јовић. Ја волим свој позив, али ми се смучило... Имамо двадесет и седам кревета а у њима сада лежи тридесет и седморо деце. Неки пут их има и по четрдесет. Управа болнице изгледа не води довољно рачуна о овом одељењу, помислих после ових речи.

сада. Кад се преселимо у Дом народног здравља имаћемо више одељења и вероватно боље услове, али треба нам три милиона за инвентар.

Погледао сам купатилу у коме се купају деца и пере прљав веш. Све ово помешано са воњом од веша који се суши тражи да се измени. Неко ће закључити да су за ово криви они у власти, Али и такав закључак био би погрешан. Криви смо ми сви заједно. И бирачи и одборници и лекари. И видело се да треба исправљати.

На повратку из болнице гледао сам у Дом народног здравља који се завршава. Значи мисли се и о овим питањима а свуда не може да се стигне. Почели смо у граду много. Али поставља се питање да ли је довољно што се мислило? О своме је тре-

— Даске на креветима. Особље ради до изнемоглости а на другој страни болница зарађује око три милиона динара. До пре двадесет дана жене пратиље нису имале ни да једу а оне перу овај веш и помажу нам.

На вратима се појави једна жена. Без речи погледа у доктора. — Сутра ће Вам дете кући, рече јој доктор.

— Хвала — рече жена. Хтела је да каже још много шта — то сам запамтио на њеном лицу. Постоја мало па се повуче.

— Боримо се ипак добро, настави доктор Јовић. Људи имају поверења у нас и обраћају нам се... Лечење је добро. То су нам рекли који су нас обилазили. Али... услови. Услови мора да се поправе.

— Скоро сам дао осам хиљада динара за литературу... али услови нам требају... То од нас траже и деца о чијем се здрављу треба више бринути, него до

ПРЕД ГОДИШЊЕ СКУПШТИНЕ СИНДИКАЛНИХ ПОДРУЖНИЦА

На пленуму Среског Синдикалног већа одржаном 15-1-1954 год. дискутовано је о припремама за годишње скупштине и одлучено да се одрже у времену од 28 јануара до 28 фебруара, а скупштине Месних одбора од 28 фебруара до 10 априла о.г.

Кроз дискусију је истакнуто да се ослоњемо на разраду материјала III Конгреса Синдиката за Србију који ће бити одржан у Београду 25 и 26 јануара. Разрадом овог материјала, који је већ дат синдикалним организацијама, лакше ће се сагледати слабости и недостаци у раду, а нарочито будући задаци који стоје пред синдикатом у даљем друштвеном развоју.

Анализа постигнутих успеха, као и слабости показале нам активност у раду руководства која треба да поднесу рачун за протеклу годину. Чини се да се осврне критички на рад појединих извршних одбора, а нарочито појединца који су се радо примили тог задатка, али му нису одговорили. Поред тога морамо се озбиљно позабавити питањем кога треба бирати у ново руководство, погледати његов рад, активност, морално политичке квалификације, а не да на чело синдикалних подружница дођу људи са лошом политичком проштошћу. Синдикални руководиоци треба да буду они радници и службеници који се у свом раду активно истичу, чија се социјалистичка свест издиже изнад других, чија је политичка и економска уздигнутост способна да правилно сагледа интересе заједнице, когуде, па затим предузет и појединачна.

Значи мора сагледати слабости и проблеме у колективу и поставити их пред чланове и борити се за правилно њихово решење.

Пред синдикалном организацијом стоје велики задаци: на развијању социјалистичке свести код радног човека, на развијању гадничког самоуправљања, Законом и заштитом законитости. Сасвим је јасно, да синдикалне подружнице нису никаква власт у предузећу и да се оне у свом раду морају служити методом убеђивања, снагом аргумената, а за то је потребно доста знања, много учења и читања.

Ауторитет синдикалне подружнице зависи од тога, колико успешно у различитим конкретним стварима зна да заступа и брани интерес друштвене заједнице, колектив и појединача, од тога да ли зна расположење својих чланова и да ли на дневни ред организације поставља она питања која су од највећег интереса за друштвену заједницу и за све чланове. То се може постићи ако има у руководству људи који се свесрдно залажу, уче, баве анализом стања у предузећу Синдикалне организације исто треба да знају да неке неправилне захтеве радника не подржавају јер би њихово подржавање нанело штету како колективу тако и нашој социјалистичкој заједници.

Ове зиме радиће у срезу више домаћичких течајева

Кроз неколико дана ће отпочети са радом домаћички течај који ће трајати три месеца. Инвентар за теоретску и практичну наставу већ и наставни кадар обезбеђени су. Овакав течај у селу Лешеву је допринос извршењу плана за Културно просветни рад који је предвидео Срески Социјалистички савез радног народа. Слични течајеви су у овом периоду организовани и у Грдици, Витановцу и Драгосињцима.

ИЗ РЕДАКЦИЈЕ

Обавештавамо све своје читатеље, рецензоре и препадатељнике да су просторије листа пресељене на [Грг Маршала Тита бр. 28 (бивша фототехника)].

Да ли треба укинути Градску економију

Хтео бих још у почетку овога излагања да нагласим: да се, извесно ово питање на јавну дискусију руководим, колико тежњом да оно питање буде правилно решено, толико и жељом да се и слична питања износе пред нашу јавност, па било путем анкете, јавних скупова или резултата полемике у духу наше социјалистичке демократије и изградње.

Почетком ове године био сам присутан ужој конференцији, одржаној у просторијама Среског синдикалног већа у Ранковићеву, којој је председавао председник Синдиката пољопривредних радника и службеника Србије, а на којој су третирано проблеми синдикалних подружница пољопривредног карактера у нашем граду. Делегати појединих подружница су износили своје проблеме, као и своје смернице за будући рад и из те дискусије изнећу случај Синдикалне подружнице Градске економије, која се налази у Рибици.

Проблем ове подружнице је: питање њеног опстанка. Кроз излагање извршних органа дотичне подружнице сазнали смо, да је питање опстанка њиховог синдикалног актива, тесно повезано, што је сасвим природно, са питањем опстанка саме Градске економије, чији су они радници, јер како изложише делегирани другови, постоји вероватноћа да ће издуже, расформирати Градску економију. Ово питање је на конференцији поклоњена посебна пажња.

Како би се заправо одразило расформирање пољопривредног добра у непосредној близини нашег града? Пољопривредног добра са разгранатом мрежом наводњавајућих канала. Ово би по нашем мишљењу значило ходати у месту, ако не и враћати се уназад.

Данас, када се око 60% земље добијено из Вишка земљишног фонда у нашој земљи, даје пољопривредним добрима, да ојачају и узму што већег учешћа у нашој социјалистичкој привреди. Данас када су кроз наш социјалистички развојак, све теже уперене на рађање нових пољопривредних добара социјалистичког карактера и унапређење социјалистичке пољопривреде, јавно миље нашег града, уверен сам, неће одобрити расформирање Градске економије, која је у непосредној близини града и која треба, а и дужна је, јер све услове за то има, да најактивније побољшава услове равнотеже цена повтарских производа на нашем тржишту. Побољшање животног стандарда наших радних људи постићи ћемо, не повећањем њихових месечних прихода, већ усклађивањем друштвених производних односа, стварањем равнотеже између понуде и потражње (ова поставка није моја већ дијалектичара) једном речи, снабдевањем тржишта таквим производима да и у квантитативном и квалитативном погледу тржиште буде задовољено.

Неко ће можда поставити питање: „Па шта, ако се и буде расформирала Градска економија. По свој прилици ће се та плодна земља и надаље од неког обрађивати? Истина је да ће се земља обрађивати... истина је можда и то, нисам имао прилике да се детаљније упознам, да Градска економија својим досадашњим радом, није дословно испуњавала све задатке који су пред њу били постављени, али је непобитна истина, да ће једно пољопривредно добро, са радничким саветом на челу, увек моћи све организационе проблеме да отклони, и у сваком случају планским радом да буде рентабилније за нашу друштвену заједницу, како од пољопривредних добара иносносног карактера, тако у поје-

даним случајевима и од добара задружног карактера.

Градска економија није расформирана. Овим написом се указује да Економију не би ни требало расформирати, а материјал који је изнешен у допису, резултат је дискусије у Среском синдикалном већу, покренуте од чланова Синдикалне подружнице Градске економије. Сматрам да би о овоме требало озбиљније размислити.

Манастије М. Митић

Пример родитељске љубави и разумевања

У недељу, 17 јануара, био сам случајно присутан родитељском састанку Продужне основне школе у Рибици, одржаном поводом завршетка првог полугодња. Пред прилично великим бројем присутних родитеља, управитељ школе В. Боганац је поред осталих проблема и саопштења која се тичу школске наставе изнео одлуку наставничког већа да се у истој школи формира друштво пријатеља деце и оживи ваншколски рад ученика на пољу шаховске и стрељачке секције као и организовању Друштва трезвене младежи. Бачки родитељи су прихватили ову одлуку једногласно и са осетним задовољством, тако да се одмах могло прећи и на формирање одбора Друштва пријатеља деце. Одбор је сачињен од једанаест бачких родитеља и свих наставника школе. Пошто је била жеља и наставника и родитеља да се са радом планираних секција почне што пре, а како школа нема довољно финансијских средстава за ту сврху, усвојен је предлог да основну суму потребног новца пруже: Фабрика кисеоника, Градска економија, Земљорадничка задруга и селачка радња задруга. Њихови претставници су изразили потпуну сагласност и планирали састанак са својим управама за одређивање те суме новца.

Међутим, што је најинтересантије и најпохвалније, родитељи су изразили жељу да и они са своје стране даду извесну новчану помоћ која би помогла планирани рад. Како сам и раније имао прилике да присуствујем сличним састанцима на селу и добровољном давању прилога у сличне сврхе, очекивао сам да ћу

Вилина косица као паразит и мере борбе против исте

Вилина косица је облигатни паразит која као таква причињава огромне штете пољопривреди, јер напада поред луцерке и црвене детелине још конопљу, лан и сличне културе. Вилина

косица може ад се размножава семеном, а може својим вегетативним деловима. Њено семе је врло ситно које има на себи алвеоларна удубљења. Семе вилине косице може дуго да задржи своју клијавост, чак и до десет година, што значи да пунољци нису диференцирани, коренак и листићи и после десет година. Код вилине косице много лакше и брже клија одозре се и још једна карактеристична особина је та, што може одмах после своје млечне зрелости да клија и никне.

За клијање семена вилине косице најповољнија је температура од 12 до 18 степени при самом клијању дебели део од клице одлази у земљу, а доњи и тањи део који је наименован за стабло и пунољке почиње да расте, носећи са собом љуске са семеном. Онај део паразита који одлази у земљу има улогу корена тако да одоздо узима минералне материје, а горњи део одбаци семе и прави спиралу чекајући моменат да се прихвати за какву зелену биљку, где би тај део наставио свој развој, примајући храну од те биљке. Уколико се деси да не наиђе на биљку тај исклијали део принуђен је пропасти. Највише може да остане вилина косица после свога клијања без друге биљке 18 дана а после тога времена пропада. Ако до тога одређеног времена наиђе на другу биљку хранитељу од које ће црпети себи потребне хранљиве материје, увија се око ње и пушта своје хаусторије које кроз кору продиру, долазе до лимбе и дрвених спољних судова и црпе хранљиве материје за своју исхрану. Она је у прво време као таква неприметна, али чим се обавије око биљке (хранитеље) одмах се примећује са својом бледом-жућкастом до ружичастом и црвенкастом бојом. У току лета појављују се цветови који су скупљени у цваст из које се ствара семе, тако да имамо случајева да један струк вилине косице даје чак и до 15.090 семенки, чиме се објашњава та велика виталност и велико размножавање исте. Чим се појави зараза она се брзо шири правећи концентрична кружна поља. Напред изложено размножавање вилине косице врши се помоћу семена. Поред овог размножавања може се размножавати још и вегетативним деловима који се састоје у преношењу вегетативних делова који се обавијају и пуштају своје хаусторије и настављају своје развиће као и код размножавања семеном. Вегетативни део вилине косице може да остане жив и онда када се заражени део отсече и остави да суши и вилина косица живи све докле док се заражена биљка потпуно не осуши. Штете вилине косице не састоје се на хранитељки у стварању токсичних отровних материја, но она одузима један део хранљивих материја и воде који су потребни тој биљци и зато се добија мањи принос од биљке, а у извесним случајевима и цела површина може да буде уништена. Преношење се врши семеном а то семе ако пређе кроз животињски организам не губи своју клијавост, јер је семка и онда очувана. Вилине косице има више врста а од њих су за наше крајеве најважније следеће: а (Кускута епитимум, б (Кускута пентагона, в (Кускута еурпеос и г (Кускута рицеоза. Углавном сви ови паразити разликују се

ЗА СЕЛО

један од другог по своим морфолошким изгледу и начину паразитирања.

За сузбијање вилине косице постоје превентивне мере и лечење, а од превентивних мера су следеће: а (употреба чистог семена за сетву) б (осетљиве биљке не гајити на местима где се појављивала вилина косица) с (ћубре добијено од стоке која је хранена зараженом детелином треба потпуно да згори, па га тек онда употребљавати за ћубрење и најзад и најважнија је мера та у чишћењу семена у Трифолин станицама, а које се изводи електромагнетском методом.

При лечењу заражених површина постоје два начина и то пре цветања и после цветања вилине косице. Пре цветања заражена места са вилином косицом покосе се до земље и зелена маса може се давати стоци да је поједе. При самом преношењу тако зелене масе морамо бити пажљиви да се биљке не би растурале. После тога заражена места се прекосају и засејавају другим семеном поред ове методе могу се употребљавати и хемиска средства а од њих најважнија су: Сулфат-гвођђа у јачини од 15% затим Бакарни сулфат јачине 5% и Натријум-сулфид у јачини од 1% као и најсавременији препарат хемиски Креозан који се даје 3% на сто литара воде.

Ако је семе вилине косице сазрело оваква мера борбе није ефикасна, већ треба места тј. кругове у детелини под вилином косицом покосити и још за половину круга као таква оставити да се осуше па онда донети сламу и упалити скупа. Тако упалена места треба да горе пламеном како би се развила што већа температура која уништава клијавост семена вилине косице. У случају да је цела површина под детелином или пак неком другом културом заражена са вилином косицом, треба је прератити и за неколико година гајити културе које су отпорне према вилиној косици.

Живота Јовановић

ЗАНИМЉИВОСТИ ИЗ ПОЉОПРИВРЕДЕ

Пре и после рата

У социјалистичкој Југославији поклања се велика пажња развоју нашег села, а нарочито подизању стручних кадрова. Показатељи које ћу навести јасно говоре о томе:

Средњих пољопривредних школа 1939 године 3, а 1953 године 42 (5.000 ученика).

Пољопривредних факултета 1939 године 2, а 1953 године 5 (2.100 студената).

Ветеринарских факултета 1939 године 1, а 1953 године 3 (2.030 студената).

Пре рата у Југославији било је 800 агронома, а после рата само у периоду од 1948 до 1951 године завршило је пољопривредне факултете 1.307 људи. На ветеринарским факултетима дипломирао је 402 ветеринара.

Око две трећине земљишта обрађено сушом ове године

Ове јесени није било довољно водених талоба скоро широм читаве Југославије изузев у граничном појасу Хрватске и Словеније и делу Македоније. У јужном делу Србије и на северозападу Хрватске било је такође киша, али у мањим количинама. Нарочито су остали са мало влаге житородни рејони.

Довољно влаге било је само на 23% обрађивог земљишта, мало влаге на 8%, а врло мало на 69%.

И поред овога сетва је обављена потпуно нормално и успешно. Добре количине снега омогућују одржавање усева, као и добар принос ове године. Р. Ст.

КРАТКЕ ВЕСТИ ИЗ СРЕЗА И ГРАДА

Падао је снег. Пред кућама и дућанима у граду на тротоарима још није свуда очишћен. Ако наредба Народог одбора градске општине важи за све онда би оне који нису очистили требало казнити. Судија за прекршаје треба да узме реч.

На ресторани „Париз“ поред биоскопске рекламе неугледно и као да се стиди што је баш клуб културних и јавних радника истакао стоји плахата која нас обавештава о дискусији која ће се одржати. Да ли је онај који је писао мислио да треба да буде плахата што неугледнија јер стоји поред рекламе Чарла Чаплина и његовог фестивала. Али и предмет предавања у клубу Јавних радника захтева да бар плахат којим се ово објављује буде културнији и са више бриге уређен а да не говоримо да је то плакат једне културне установе.

И ако постоји наредба Народог одбора градске општине којом је кажњиво неvezивање паса ипак се неки власници о ово огрешују. Тако су синоћ два непуно-

крвна пса изазвала гужву у „Паризу“ тако да су се и гости побунили. Време је да се одлука одбора спроведе у дело.

На Ибру је лед. Топло време је утицало па се он лагано топи. Али још увек добар број деце прелази реку и клиза се преко залеђеног Ибра и ако постоји опасност да лед попусти. Има ли кога који би ово забранио и ко је надлежан, сем родитеља ове деце, да благовремено спречи да неко не оде под лед.

Врба: Културно уметничко друштво из села Врбе у сали Задружног дома пред великим бројем гледалаца дало је позоришни комад „Сеока учитељица“. За похвалу је напор који је уложен од другова из Врбе и успех кога су постигли. Ако и даље буду овако напредовали Врба ће и у овом погледу предњачити у срезу. Згодно би било што пре остварити замисао о обиласку околних села што ће у многоме допринети заинтересовању људи за оснивање и активизацију Културно просветних друштава у селима.

„Удружење треба да узме реч“

— Одговор —

У броју 42 од 15 јануара 1954 г. Ибарске новости донеле су чланак под насловом „Удружење треба да узме реч“. Чланак је конгломерат неколико анонимно смелих критичара и редакције листа. У њему се третира питање самоуправљања у просвети на бази „конкретне ситуације“ код нас — у срезу и граду. Чланком се приказује бирократизам начелника за просвету и културу — и среза и града. Истиче се и жеља да се садашњи чланови Савета среза — „експерти за просвету“ — измене и на њихово место узме „шири круг људи који су управљали и који управљају“. Чланак је уопштен, без неких видних доказа и више резултат исконструисања у глави појединца, него печат стварности. У њему се наводи један конкретан пример, али се нетачно приказује. Чланак обилује пристрашношћу и нејасним, недоразумљивим и неписменим израженим мислима.

Овим се жели дати отворен и јасан одговор искључиво ради истине, а не из неког одбранашког става.

Пре свега, кад је реч о самоуправљању, реч је и о демократији, јер је самоуправљање једино и могуће у њој, онда треба отворено и јасно говорити и писати, на негативно благовремено и принципијелно указивати и не реаговати само онда кад су у питању лични интереси. Анонимни акт израз је малодушности, подметања, себичности, завидљивости и жеља да се сакрије онај ко поседује ове особине. Часније би било да је испод наведеног чланка стајало име бар једног од његових аутора, на пример Драгана Суботића, или име кога од других, јер је непотребно да се крију иза својих речи, изузев ако их се толико стиде.

„Један просветни радник“ (није се потписао те се тако мора звати) каже у изнетом напису да „нема никакве разлике између ранијег повереника и садашњег начелника“ (у срезу). То је само гола тврдња, без аргумената, те зато и недржљива и нетачна. Зар не би било добро — ради истине — да наведе шта то друга начелника чини таквим? Зар не би било боље да је тај просветни радник на седници свога удружења износио неправилне, бирократске, уопште штетне поступке начелника? Напротив, Савет познаје друга начелника као једног веома вредног радника, приступачног свима. Савет није видео да је друг начелник учинио својевољно и један акт без одлуке Савета. Он је орган Савета и као такав спроводи његове одлуке. Није он руководио Савета — како то неки мисле — он то свесно и не жели да буде, а друга је то ствар, по мом мишљењу похвална, што он познаје просветне прилике у срезу и о њима обавештава Савет, те му тиме олакшава да правилно гледа и решава просветна питања. Савет овако гледа на друга начелника. А мислим и већина учитеља и наставника.

Тај исти анонимни просветни радник критикује и рад Савета. Али се не износи због чега. Ми мислимо да је критика потребна, али јасна и отворена и првенствено са наше трибине, на седници нашег Удружења.

Према писању листа, „један допис“ критикује рад и састав Савета у Срезу и то само због тога што су у њему „три директора, два учитеља и два друга из производње“. Аутор дописа изгледа да у сваком директору гледа бездушност бирократу. Као да су то људи који не учествују у раду и животу школе и просвете. Колико знамо њихова школска и ваншколска активност их је довела на положај директора, који им не доноси никакве привилегије, већ им само намеће

више дужности и одговорности. Да ли је штетно имати такве људе у Савету? И Савет је мишљена да Удружење на то одговори и да анализира и рад и састав Савета.

Као конкретан пример неправилног рада Савета наводи се његов став по случају у Рибници. Међутим, ту су, заслугом друга Суботића, ствари изокренуте и нетачно приказане. Савет није „одлуку колектива одбио, јер за њу нема разлога“ како се то тврди, нити је скептично гледао на друга Богавца, нити је мислио о томе да ли ће друг Димић пристати на оставку, па се због тога одлучио на одлазак у Рибницу.

Савар је, међутим, текла овако. На седници Савета друг начелник је изнео записник седнице Наставничког већа из Рибнице у коме је била одлука о смени директора и извештај о новозабраном, као и захтев да то Савет одобри. Савет је узео предмет у разматрање и по њему дуго дискутовао уз учешће свих чланова. Материјал изнет у достављеном предмету био је доста оскудан за санкционисање ове одлуке, поготову и због изјаве другарице Чудић пред једним чланом Савета, у којој каже да их је једна ситуација довела до тога, да ту нема ничега озбиљног (тежег) и да се, просто, она стиди што је до тога дошло (ову изјаву другарица Чудић је на седници Удружења потврдила). Скупчен записник, изјава ове наставнице, као и жеља Савета да дође до потпунијих података и правилнијег решења, а не решења на брзу руку, учинили су да Савет не реши ољко ову ствар и да донесе одлуку за одлазак у овај колектив на поновну његову седницу. Истина је да је било дискусије око тога ко ће отићи од чланова Савета у Рибницу, па је најзад решено да то учини читав Савет. Три члана Савета из оправданих разлога отишла. Седници су присуствовали сви чланови колектива и извештај број грађана. Дискусија је показала да досадшњи директор има извесних недостатака, али и то да и они који га оптужују нису увек у праву. И још нешто: да је исувише негативно што једни другима просто чепркају по прошлости не би ли што више нашли рђавих ствари једни за друге. Савет је после ове седнице потврдио одлуку колектива о смени и избору.

Седници Савета присуствовао је и претседник Удружења учитеља друг Суботић. Његова је жеља била да Савет прихвати

одмах одлуку, подвлачећи да је таква ситуација немогућа. А жеља Савета је, опет, била да се подробније упозна са случајем. Савет сматра да је правилно поступило: детаљно је расмотрио ово питање и са њим се још више на лицу места упознао, па тек донео одлуку. Савет пита друга Суботића: Има ли права Савет на дискусију и своја мишљења? Да ли је обавезан да гледа својим очима или очима друга Суботића? И где постоји објективнија сума за пристрашност код Савета или Суботића?

Савет сматра неправилним код друга Суботића и следеће: прво, кад је већ познавао ситуацију у Рибници одавно, зашто је није изнео на седници удружења; друго, зашто је самовољно наметнуо седници Удружења други дневни ред и тако читаву седницу окупирао међусобним оптуживањима рибничких учитеља (на шта је негодовало скоро целокупно чланство); зашто је припретио члановима Савета који нису били у Рибници да ће одговарати пред удружењем а Удружење је ту (сем ако није идентификовао себе и Удружење) и што највише понује о демократији а сам је крши и неправилно се бори за њу.

Савет је био, сада је и биће да га Удружење формира од својих чланова.

Савет за просвету и културу Среза жичког

Још сада треба мислити о изградњи летњег купатила

Већ неколико година се ишчекује од органа Народне власти да предузму мере за изградњу летњег купатила. У Народном одбору градске орштине постоји и план урађен од Урбанистичког завода. Колико нам је познато за купатило какво се планом предвиђа неће бити довољно средстава у овој години. Али са обзиром да ће се о плану комуналне изградње у 1954 години расправљати на зборовима бирача, време је баш сада да надлежни о овоме мисле, јер нам искуство из ранијих година говори да је касно почети о овоме питању размишљати на пролеће. Прошле године је поред Ибра била извучена грађа за кабине. Сигурно би било добро да ако се не може сада прићи изградњи купатила (како предвиђа Урбанистички

план, још сада би требало размислити о изградњи кабината на месту где се до сада грађани купају, да би се бар на тај начин омогућио бољи смештај одећа и колико толико, макар и привремено, обезбедило оно што грађани већ дуго захтевају а што се може и треба учинити.

Ово у толико пре што је оно дрвене „под овалом“, кога је врло паметно неко из одбора засадио, ојачало и тиме ће и ово место бити једно од места на коме се наши грађани пријатно осећају.

На одговорима је да о овоме мисле, а на грађанима да преко страница нашега листа дају још неки нови предлог за комуналну изградњу јер ће зборови бирача по овоме питању сигурно бити ускоро заказани.

На име дечијег додатка у прошлој години исплаћено је у Заводу за социјално осигурање преко 193,000.000 динара

За опрему новорођенчади исплаћено је преко пет милиона динара

Кад се погледају цифре које смо пре неки дан добили у Заводу за Социјално осигурање заиста човек мора да размишља колико се новчаних средстава одлива на разна давања преко Социјалног осигурања. Ретке су земље у свету које чине оволике напоре за обезбеђење оних којима је ова помоћ нужна и на коју имају право. Но нажалост има и таквих који су покушавали да на недозвољен начин или небригом одговорних у својим предузећима дођу до дечијег додатка или неког другог „давања“ из Социјалног осигурања. Службеници Социјалног осигурања воде упорну борбу да открију овакве случајеве али у овој борби нужна је помоћ свих грађана јер је немогуће успешно водити борбу само преко два до три службеника Социјалног осигурања. У осталом нека се на овим цифрама које ћемо изнети замисли сваки од нас и запита себе да ли и он сам није пропустио да учини оно што је као грађанин социјалистичке земље био дужан учинити.

Цифра од сто двадесет и три милиона која је издата за непуну прошлу годину није мала. Сигурно ову цифру повећавају и они који су незаконито примали де-

чији додаток. Уз то је Завод за социјално старање исплатио ратним војним инвалидима 3,449.000 динара на име додатка а за седам стотина деце рђене у овој години Завод за социјално осигурање исплатио је преко пет и по милиона динара. Свако дете је добило по осам хиљада динара за опрему. Ако овоме додамо преко пола милиона динара издатих за помоћ породицама оних који су у Армији онда се ова цифра још више повећава.

Ратним војним инвалидима који немају довољно инвалиде на име инвалидског додатка подељено је у прошлој години око 7,000.000 динара.

На име материјалног обезбеђења у које улазе боловање, здравствена заштита, болнички трошкови, лекови, трудничка боловања и остала лечења у болници исплаћено је око 107,000.000 динара. Ову суму чине између осталог исплате за обезбеђење у случају болести 21,000.000 динара, трошкови за лечење у болници преко 35,000.000 динара, за бањска и климатска лечења око три и по милиона динара, за лекове осигураника преко 21,000.000 динара. А на име путних трошкова за одласке осигураника за преглед код специјалисте преко 3,500.000 динара. Ова последња сума би била много мања када би наш град имао специјалисте лекаре те би одласци у друге градове код специјалиста били сведени на минимум Социјално осигурање у заједници са одбором власти града и среза чини напоре да ово обезбеди и на тај начин поред лечења на лицу места што ће грађанима олакшати лечење, уштеди и издатке који би на овај начин били непотребни.

Кад се погледају ове цифре добија се утисак колико напора и финансијских средстава стаје брига о људима у нашој социјалистичкој домовини.

Ако се саберу ове цифре у свим срезovima у Србији а нарочито у читавој нашој земљи долази се до цифре које никада до сада наши грађани нису могли да претпоставе. Нема сумње да ће Социјално осигурање морати о свему овоме да размишља на основу ових показатеља који могу и треба да буду мањи јер огроман део средстава одлази на овај начин на разна обезбеђења.

ПРЕД РЕСТАУРАЦИЈОМ ГРАДА МАГЛИЧА

План Туристичких друштава „Ибар“ обухвати низ задатака које треба извршити у овој години. Помоћи народним властима на улепшавању града, стварање летњег купалишта на Ибру са кабинама (о овоме се већ давно говори) и слично.

Између осталог, а то је за сваку похвалу, планирано је оспособљавање прилаза старом граду Маглићу — који привлачи погледе сваког појединца који прође Ибарском долином. Град Маглич, за кога влада велико интересовање код туриста, скоро је неприступачан. Управа друштва је задњих дана организовала посету Маглићу са једном групом од петнаестак другова којом су приликом разматрали могућности за извођење најнеопходнијих радова.

Управа друштва је одлучила да припреми план извођења ових радова, а обратиће се и Заводу за заштиту историских споменика за помоћ.

План друштва за 1954 годину је добар и ако је могао бити много обимнији. Треба настојати да буде у потпуности реализован.

Р. Ст.

Једна од најстаријих кућа у улици Цара Лазара срушена је прошле године и на месту ње подиже се дијана зграда дирекције „Стотекс“—а. Слика је: рад сликара Марјика из Ранковића.

С П О Р Т С К И Ж И В О Т

КОШАРКАШИ СЛОГЕ ОСВОЈИЛИ ПЕХАР ЦРВЕНЕ ЗВЕЗДЕ

Сваке године у ово доба најбоље кошаркашке екипе у Србији окупљају се на традиционалном турниру у Титовом Ужицу и боре се за прелазни пехар Црвене Звезде. И овога пута у Ужицама су се окупиле најбоље. Учествовало је осам екипа. Конкуренија је била јака и после напорних борби екипе су се пласирале следећим редом: Слога, Шумадија (Крагујевац), Напредак (Крушевац), Слобода и Партизан (Т. Ужице), Будућност (Туприја), Металац (Смедеревево), и Железничар (Чачак). Пошто се није квалификовао за финале Железничар је напустио турнир и аутоматски је пао на последње место.

Ужичани су овог пута (16 и 17 јануара) имали богат кошаркашки репертоар. За два дана одиграно је шаснаест утакмица. Због оскудице времена утакмица Напредак-Будућност играла се у поноћ од 12 до 1 час. Ипак турнир је успео у свему. Организација је добро, а квалитет кошарке био је на приличној висини. Чачански Железничар,

Ретка су утакмице као што је била финална Слога - Шумадија. Ретка су и таква узбуђења, обрти и догађаји на терену као што су били овог пута. Ни најхладнокрвнији не би издржао мирно утакмицу до краја. Финале су пружиле највећу драж кошарке и најтеже је било гледаоцима који не памте да су икада посматрали овакво узбудљиво спортско такмичење. Фудбалска узбуђења су исувише мала према оваквом. А било је као у паклу. Брујало је са свих страна, од навијања се ништа није чуло. Плескало се и навијало се, звиждали су судијама, час се радовали, час ломили прсте од муке, све у великом узбуђењу и све док судије нису отсвирале крај. И почетак је био узбудљив. Шумадија је повела, Слога је изједначила, па повела, па опет нерешено и тако се резултат стално кретао. Кошеви су наизменично падали сваки час, и полувреме нерешено 20:20. Играо се „пресинг“. Играчи су се борили за лопту која је већ изгледала изгубљена.

Екипа Слоге која је освојила пехар победивши све своје противнике:

Партизана	70:26
Слободу	52:39
Металца	46:20
Шумадију	39:38

прошлогодишњи освајач купа и Слога имали су највише изгледа за прво место, а евентуално се рачунало и на ужичку Слободу. Међутим догодило се оно чему се нико није надао. Шумадија, која је незапажено дошла на ово такмичење, већ у првом сусрету изазвала је пажњу гледалаца и стручњака. Изванредном игром против Железничара и победом над њим (42:32) доказали су свима да су „најтврђи ораш“ овог турнира. Њихов беконски пар а нарочито Ковачевић пружили су одличну партију за све време такмичења. Квалитет осталих екипа одговара пласману на овом турниру, изузев Железничара који је требао да се пласира на треће место.

Слога није нешто нарочито пружила. То се од ње није могло ни очекивати јер скоро никакве припреме нису претходиле овом такмичењу. Слогини играчи који се налазе на школовању у Београду, Скопљу и Ранковићеву после неколико месеци неиграња најзад су се окупиле у Ужицу. Ипак је то била једна уиграва целина, квалитетно најбоља на турниру, са одличним пунчацким репертоаром и богатим искуством где су сви подједнако заслужни за овај велики успех. Нико од појединца није блистао, сва десеторица су играли у саставу: Новчић I, Гајевић, Обрадовић, Станојевић, Ковачевић, Адамовић, Штављанин, Петровић, Новчић II и Милошевић.

По два, три, четири бацали су се у букету испружених прстију да дохвате лопту. Сви су били узбуђени, и гледаоци и играчи. Било је и доста грешака у игри. Па ко не би грешио при оваквој атмосфери. И како се крај ближило било је све узбудљивије. На пет минута при крају Шумадија је водила са 5 кошева разлике.

Одједном преокрет и резултат је 37:36 за Слогу. Још непун минут до краја. Слогини играчи задржавају лопту и у једном тренутку Милошевић је испушта, десно крило Шумадије је најбрже, продор, шут и 38:37 за Шумадију. Секундара се окреће, 20, 19, 18 секунди до краја. Штављанин навлачи двојицу на себе, фinta и лопта је код Станојевића, који се ступио на кошу. Прелази једног играча, другог, овај га савладе и када је већ падао Станојевић је грчевито испружио руке и последњим напором бадио је лопту ка кошу. Све је занемело. Одбивши, се од табле лопта је улетела у кош. И крај утакмице! Победа у последњој секунди!

Играчи су се грлили и љубили. Највећа радост и најлепша победа. Али делиријум одушевљења био је када су са галерије одјекнули звуци музике слогиног цез-оркестра. Дивно је било посматрати Слогине играче како су изгледали радосни у моменту када су примили пехар Црвене Звезде.

Турнир играча друге категорије за шаховско првенство Србије

У Ранковићеву је ових дана отпочео турнир играча II категорије у оквиру појединачног шаховског првенства Србије за 1954 годину. На турниру учествује 11

Барлов, један од млађих учесника на турниру

играча. После петог кола воде Петковић са 4 поена и Милутиновић са 2 1/2.

Финално такмичење у стоном тенису за првенство уже Србије одржанс у Ранковићеву

У Ранковићеву је одржан I део екипног финалног такмичења у стоном тенису за првенство уже Србије. Учествовало је шест најбољих екипа са предфиналних такмичења. После дводневне борбе редослед је следећи:

1. Трговачки (Ниш) са 10
2. Металац (Смед.) — 7
3. Борац (Параћин) — 5
4. Металац (Ранк.) — 4
5. Раднички (Ваљево) — 4
6. Мерима (Круш.) — 0

Највеће изненађење је нерешена игра између Бораца из Параћина и Металца из Смедерева.

Затим је одржано појединачно такмичење уз учешће 30 играча. Победио је Уверић Никола, члан Трговачког из Београда који је

Екипа стонотенисера Металца

у финалу победио Бориса Јовановића члана Трговачког из Ниша. Највеће изненађење овог такмичења била је победа Ђорђевића члана Металца из Раковићева над прваком уже Србије Николом Јовановићем чланом Трговачког из Ниша.

ПЛАНИНАРСКО СМУЧАРСКА ТАКМИЧЕЊА

Дом „Добра Вода“ на Гочу привукао је у првим зимским данима велики број наших планинара. На тродневном излету за Нову годину и успелом дочеку Нове године учествовало је преко 40 планинара из Ранковићева и преко 30 гостију, студената ПД „Тара“ и планинари Врњачке Бање и Ниша, а такође око 40 мештана и шумских радника. Успеле слике са отварања дома и овог излета већ су изложене у излогу друштва.

Од петог јануара налазе се у дому око 70 војника и официра нашег гарнизона на смучарском курсу а ових дана одлази група

од преко 20 омладинаца - планинара, којима је дом део специјалну повластицу од 200 динара дневно, иначе су цене пансиона од 300-380 динара (важи регрес)

Управа друштва одлучила је да одржи на Гочу око 20 јануара смучарско првенство друштва, а 24 јануара патролна планинарска такмичења са лепим наградама за победнике (ранчеви, торбице) у фебруару на теренима око града одржаће се масовно смучарско првенство града.

Скупштина друштва одржаће се у другој половини фебруара.

„НЕОДГОВОРНА ДОКУМЕНТАЦИЈА“

У нашем листу „Ибарске новости“ од 15 јануара 1954 год. на трећој страни изашао је чланак под насловом „Неодговорна документација“. Како се у поменутом чланку везује моје име за „неодговорну документацију“ - то истине ради молим Вас да у наредном броју оштампате следеће:

Тачно је да сам ја у својој дискусији а по питању учешћа представника НО Више мешовите гимназије у избору директора рекао да се у руководству налазе слаби ученици и да се не слажем са предлогом НО Више гимназије на чему и данас стојим. Обзиром на то, како се у допису тврди, да од 13 чланова ру-

ководства само двојица имају слабе оцене, признајем да моја документација није била потпуна и ја бих се радовао да сам потпуно демантован тј. да ниједан ученик из руководства НО нема слабе оцене. Но исто тако морам да нагласим да писац чланка, који се није ни потписао, није верно ствари изнео. Наиме, нико није добио да ученици из руководства имају слабе оцене него је у дискусији по наведеном предлогу НО то констатовало два наставника Више мешовите гимназије а остали их нису демантовали, те сам се ја тиме послужио као готовом чињеницом.

Станиша Барловац - наставник

ПРИМЕРИ ЗА УГЛЕД

Дана 1-1-1954 године једна група од шест другова и другарица чланова СК и ССРН посетили су болесну другарицу Гапан Божану и предали јој поклоне у слаткишима и воћу. Другарица Гапан, била је дирнута доласком другова и другарица, а још више када је од истих чула да долазе испред организације СК и ССРН: После краћег разговора другови и другарице напуштајући антитуберкулозни диспансер пожелели су другарици Гапан скоро оздрављење. Занста леп пример за углед.

★

У децембру месецу прошле године, Врановац Петар, чувар железнице пруге предузеће „Шљункар“ у Подунавцима изгубио је новчаник са новцем и важним документима. Ученик VIII-р. Осмогодишње школе у Вранешима, Младеновић Љ. Томислав, шетајући точком у близини железничке станице у Подунавцима, нашао је новчаник са 9500 динара у готову и документима.

Преко докумената и легитимације закључио је да је сопственик овога Врановац Петар, сиромашни чувар пруге, и не предомисљајући се одмах је однео новчаник са новцем и документа сопственику Врановцу, који је изненађен по-

ступком поштењем омладинца, понудио је награду, коју је Томислав енергично одбио да прими, рекавши да не тражи награду за оно што је као омладинац требао да учини.

Нека Младеновићев поступак послужи као пример.

милитионер
Владимир Ранковић

ОБАВЕШТЕЊЕ

Обавештавају се сви имаоци ватреног оружја свих врста, да су дужни и с т о пријавити и регистровати за 1954 годину код Секретаријата за унутрашње послове НО Среза жичког у Ранковићеву, најкасније до 25 фебруара текуће године.

После означеног рока ко не буде регистровао оружје које не поседује сносиће законске последице и оружје ће бити одузето, због бесправног држања.

Из Секретаријата за унутрашње послове НО Среза жичког у Ранковићеву

Мали огласи

ПРОДАЈЕМ ПЛАЦ у улици Хероја Маричића упитати Ружа Стојановић Хероја Маричића 7

ПРОДАЈЕМ: Једну машину (Абви-ску), машину шиваљу у одличном стању обратите се у улици Курсулина број 9 Ранковићеву

ОД ВАШЕГ МАТЕРИЈАЛА САШИТЕМО ВАМ ПО МЕРИ:

Кошуљу, гаће, пиџаму, постељски веш

Можете Ваше искрзане кошуље поправити да изгледају нове

Рупице на чаршавима и на хаљинама отварамо специјалном машином

Радионица рубља
Зора Д. Стефановић
Лењина 80 — Ранковићеву
— у дворишту —